

Elina Hirvonen: Hogy ő is ugyanarra emlékezzen (regény)

- részlet -

Amikor ötéves voltam, Joonna pedig hét, apa egy napon egy régi halottaskocsival hajtott be az udvarra.

Éppen anyával hintáztunk. Joonna egyedül ült az egyik hintán, anya meg velem az ölében a másikon. A dudálást hallva mindhárman odaszaladtunk megnézni, mi történt. Az autó nagy volt és fekete. Az ütközője be volt horpadva és a piszkos hátsó ablakra valaki hatalmas füttyit rajzolt. Drukkoltam, hogy anya és apa ne vegyék észre. Igyekeztem úgy viselkedni, mintha én sem vennék észre semmit.

Apa a kormányt simogatta. Letekerte az ablakot, a rádió a *Roadrunnert* fújta. Apa haja a tarkóján kócos volt, fölül kigombolt ingéből aranyszőke mellszőrszálak göndörödtek elő. Kézfejjével a zene ritmusát dobolta a kormányon, mosolygott, kivillantak a fogai. Anya keze keményen és szorosan fogta az enyémet.

– Henri, mondta anya, úgy, mintha erőlködni kellene, hogy uralkodni tudjon a hangján. Apa behunyta a szemét és mutatóujját a szájához emelte.

– Most ne.

– Hiszen megbeszéltük.

Apa hangosabbra tekerte a zenét és kiszállt az autóból. Olyan illata volt, mintha éppen a tengerről érkezett volna. Odajött hozzánk és engem meg Joonát a magasba emelt. Összeszorult a gyomrom.

– Menjünk autókázni – mondta apa. – Tavaszi kirándulásra.

Magához vonta anyát, én közéjük szorultam. Hirtelen megcsapott apa izzadtság- és dohányszaga, anya fűillatával és rózsaszínű arckrémének szagával keveredve. Szédültem.

– A halottak mentek ezzel? – kérdezte Joonna.

Apa igennel válaszolt.

– De megörülnek, ha a hátsó ülésen egy mosolygó fiút látnak.

Anya nem szólt semmit. Megfordult és elment, én meg ordítottam, mert egy pillanatig azt hittem, többé nem jön vissza. Mikor aztán kis idő múlva visszatért, virágmintás Marimekko -kendőt viselt, karján a piacon vett kosár, benne szörpös üveg, egy csomag keksz és zsírpapírba csomagolt vajjas kenyerek. Mind a négyen beültünk az autóba, anya előre apa mellé, én és Joonna hátra. Az ülések bőrhuzata felforrósodott a napsütéstől, a combunk hozzá ragadt.

– Lehet, hogy itt vannak a halottak szellemei – súgta Joonna.

Ráncos öreg nénikre és bácsikra gondoltam, akik mellettünk ülnek, összetöpörödött fejükkel bólogatnak és kikukucskálnak, látni-e a többi autóban is halottakat. Minden ablakon besütött a nap, és ha Joonna megfelelő szögben ült, a hátsó ablakra rajzolt füttyi szarvként nőtt ki a fejéből. Anya apa combjára tette a kezét, és a visszapillantó tükörből láttam, hogy mindketten mosolyognak egy kicsit. Feltérdeltem a hátsó ülés támlájának fordulva, és nevetve integettem a mögöttünk jövő autó szakállas vezetőjének, hasamon éreztem a támla rezgését.

Boldog család vagyunk, gondoltam. Úgy éreztem, mintha egy könyvből jutott volna az eszembe ez a mondat. Egy gyerekkönyv pirosposzsgás arcú, copfos kislány hősének képzeltem magam, útban a nagy, izgalmas kalandok felé, melynek boldog végét valaki már meg is írta.

Apa gyorsan hajtott. Az első ablakok le voltak tekerve, a földszagú szél szemünkbe fújta hajunkat. Anya fogta a kendőjét. Apa dudálva megelőzte az előttünk haladó bogárhátú Volkswagent, sofőrje felemelt középső ujját mutatta felénk. Jona válaszul hüvelyk- és mutatóujjával kört formált, és másik kezének mutatóujját kezdte mozgatni benne. Én befogtam a fületem és berregtem a nyelvemmel.

– Henri – szólt anya halkán, mikor apa megelőzött egy sárgarépaszínű Ladát és két másik autót. Láttam, anya úgy szorítja apa combját, hogy elfehérednek az ujjai. Apa tenyerét anya kezére nyomva mosolygott.

– Ugye milyen klassz ez, gyerekek? – kiáltott hátra a válla fölött. Valamit motyogtunk, mert egyiküket sem akartuk megbántani.

– Vad i helvete menar du? – kérdezte anya, miközben apa egy nyitott ablakkal száguldó sportkocsit és egy bőrruhás motorost előzött. Anya mindig svédül beszélt, ha nem akarta, hogy megértsük. Összeszorult a gyomrom és libabőrös lett a karom, pedig meleg volt. Próbáltam megfogni Jona kezét, de ő ökölbe szorította, és közben apa nyakát bámulta rezzenéstelen arccal.

– Élvezem az életet! – kiabálta apa, mintha anya több méterre lenne tőle. – Élvezhetnéd te is. Legalább néha.

– Az istenit! – ordította kis idő múlva apa.

Üvegcsörömpölés.

Anya sikoltása.

Roppanás hallatszott. Mint amikor kitekerik egy kismadár nyakát.

A padlón hallgattam az autó belsejéből jövő kattogó hangot. Az autó szőnyege ázott kutyaszagot árasztott. Jona meleg leheletét éreztem a nyakamon. Összeszorítottam a szemem és vártam, hogy valaki kiemeljen minket.